

Sygn. akt II CSK 217/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E.S.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi

przez Radę Europy zaleceniami wprowadzenia środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 września 2016 r. naruszenie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2017 r. poz. 519 ze zm.) w zw. z art. 361 § 1 k.c. oraz naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej strona pozwana uzasadniła ziszczeniem się przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Podniosła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne:

- potrzeba ustalenia istnienia związku przyczynowego pomiędzy wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a spadkiem wartości nieruchomości w przypadkach, gdy przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania immisje (hałas) były większe niż po jego wejściu w życie,

- potrzeba ustalenia, czy opinia dotycząca „nakładów akustycznych”, sporządzona przez biegłego nieposiadającego wiadomości specjalnych w dziedzinie akustyki może stanowić podstawę rozstrzygnięcia sprawy o naprawienie szkody spowodowanej koniecznością „rewitalizacji akustycznej” nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Kwestie podniesione w skardze kasacyjnej strony pozwanej nie spełniają tych wymagań.

Co do związku przyczynowego pomiędzy wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a obniżeniem wartości nieruchomości w przypadkach, gdy przed wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania immisje (hałas) były większe niż po jego wejściu w życie, Sąd Najwyższy już wielokrotnie

się wypowiadał. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego (por. wyroki z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 602/10, z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, z dnia 21 sierpnia 2013 r., II CSK 578/12), ograniczenie prawa własności spowodowane ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania jest tylko jednym z elementów składających się na szkodę w rozumieniu art. 129 ust. 2, ale szkody tej nie wyczerpuje.

Także kwestia odnosząca się do opinii biegłego nie ma cech wymaganych przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Ocena środka dowodowego w postaci opinii biegłego przysługuje sądowi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r., II CSK 858/16), a Sąd Apelacyjny trafnie wyjaśnił, że nie było podstaw do powołania kolejnego biegłego, z dziedziny akustyki, skoro biegły sądowy J. W. nie dokonywał samodzielnych ustaleń w zakresie akustyki, lecz opierał się w tym względzie na założeniach uchwały Sejmiku.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015. 1804 ze zm.).